

SURGUBBEN SOM FICK BÖRJA OM

- Jag förstår inte hur jag ska hinna allting! Inom två veckor ska jag köpa in alla julklappar, mamma tjarar om att mitt rum måste rensas och städas, avslutningsproven i skolan är nästa vecka och sen kommer familjefesten i kyrkan. Jag hinner inte med i mitt liv! Lisbeth suckade och satte sig med ett duns på soffan i vardagsrummet.

Det var bara hon och lillebror Jakob hemma. Eller lillebror och lillebror. De var ju tvillingar, men hon passade ofta på att påminna honom om att hon faktiskt var hela 5 minuter äldre än honom.

- Jag kan gärna vara med på presenterna! Jakob tittade inte ens upp från sin mobil och Lisbeth blängde surt på honom. Hon visste att han egentligen bara ville slippa undan att handla.

- Ja, men då ska du följa med till centrum och handla! Jakob bleknade och öppnade munnen för att protestera. Annars får du inte vara med på presenterna! Nu var det Jakob som suckade. En djup suck som kom långt nerifrån magen. Det värsta han visste var att shoppa!

Det var lite snö i luften, men inte mer än att Lisbeth och Jakob satte sig på cyklarna för att åka till centrum och leta efter julklappar. På vägen dit såg de sure Albert känka på några stora påsar. Albert var en äldre man som bodde längre ner på deras gata.

- Hej Albert! Jakob stannade cykeln och tittade nyfiket på påsarna. Har du handlat julklappar? Mamma hade sagt att de skulle vara extra trevliga mot Albert för han kanske var sur av att vara ensam, men det innebar ju inte att man inte kunde vara lite nyfiken också tyckte Jakob.

- Det har du inte med att göra! Japp, Albert var lika sur som vanligt. Jakob sneglade in i en av påsarna. Leksaker? Vad skulle Albert med leksaker? Hade han blivit senil och börjat leka som ett barn igen? Men innan han hann fråga var Albert på väg nerför vägen med sina påsar.

- Varför i hela världen hade han leksaker i påsarna? Han har ju inga barn och därför inga barnbarn heller. Vi måste följa efter honom för att se vart han tar vägen!

- Men, vi skulle ju köpa julklappar, inte följa efter en sur gubbe! protesterade Lisbeth. Men Jakob hade redan börjat cykla efter Albert så Lisbeth kastade sig på cykeln och följde efter honom med. Då och då stannade de, som till exempel vid hörnen till alla höghus, så att Albert inte skulle se dem.

Under hela eftermiddagen följde de efter Albert som stannade vid det ena huset efter det

andra och lämnade av leksaker till barnen som bodde i husen.

- Helt otroligt! Sure Albert lämnar leksaker till en massa barn! Jag visste inte att han kunde vara så snäll. Värsta jultomten ju!

När Albert hade gjort sig av med alla leksakerna gick han tillbaka mot centrum och in i en blomaffär. Lisbeth och Jakob följde efter, men när de rundade ett hörn höll de på att cykla in i Albert. Jakob tvärbromsade.

- Eh, hej Albert. Var har du alla dina påsar? Lisbeth dunkade Jakob i sidan, men det var för sent.

- Det har du inte med att göra sa jag ju! Albert stegade förbi de två barnen. I handen hade han en lång ros inlindad i cellofan.

- En ros?! Har han en hemlig flickvän också nu eller? Jakob och Lisbeth kastade sig på cyklarna igen. Vem skulle få rosen?

Albert gick en bra bit utanför centrum och stannade vid en grav. Där lämnade han rosen, stannade en stund och gick. Lisbeth och Jakob väntade tills Albert hade gått innan de sprang till graven och tittade på rosen. Runt stjälken var det en lapp och på lappen stod det med sirlig skrift:

*Taggarna ska påminna
om smärtan han led.
Det röda ska påminna
om hans kärlek och fred.
Glöm inte det, min käre son.
Jag väntar på deg där ovan.
- Din mamma*

Lisbeth och Jakob tittade på varandra. Vad konstigt! Varför hade Albert köpt en ros till sig själv och varför hade han hängt en lapp på med en text som såg ut som den var skriven av hans döde mamma? Och varför ville inte Albert att

de skulle veta att han var så snäll mot alla de där barnen? Nej, nu kunde de inte hålla tillbaka. Nu höll de på att sprängas av nyfikenhet. De satte sig på cyklarna och åkte till Alberts hus. De måste fråga Albert.

När de kom fram till huset såg de Albert genom köksfönstret. Skulle de verkligen våga plinga på? Tänk om han blev arg igen? Med darrande hand plingade Jakob på och ut kom Albert.

- Vad vill ni nu då?! Lisbeth och Jakob tittade på varandra. Aj då, vad skulle de säga nu?

- Jaha?! Vad vill ni?! Dumma snorungar! Det siste sa Albert tyst, men högt nog så barnen hörde det.

- Eh-eh, vi måste be om förlåtelse, Albert. Jakob vågade inte titta Albert i ögonen, utan han tittade i stället på Lisbeth som såg ut som ett frågetecken. Jag såg att det var leksaker i påsarna du hade och blev så nyfiken. Vi vet ju att du inte har några barn och att du därför inte har några barnbarn heller, så vi följde efter dig för att se var du skulle med leksakerna. Det kanske inte var så snällt att spionera på dig.

- Nej, men sen så såg vi att du lämnade leksaker till jättemånga barn. Det var otroligt snällt gjort, Albert! Men vi förstår inte varför du inte ville vi skulle få veta det?

Albert blev alldeles röd i ansiktet och det tog en stund innan han sa något. Barnen nästan darrade av rädsla, men nyfikenheten var som bly i benen. Sen suckade Albert och barnen

tyckte han blev så liten och krokryggig helt plötsligt.

- Ni får komma in då så ska jag förklara. Barnen gick in i huset. Det luktade lite unket tyckte de, men annars var det överraskande trevligt i Alberts lilla hus.

- Ni vet ju att min mamma dog för ett par månader sen. Innan hon dog så fick hon mig att lova en sak. Jag skulle köpa julklappar till alla barnen på dagiset hon jobbade på innan hon gick i pension. Inte kunde jag väl vägra det när hon låg döende på sjukhuset och aldrig om jag skulle bryta ett löfte till min mamma. Hon och pappa var de enda som såg mig. Ja, som verkligen älskade mig.

Nu blev Lisbeth och Jakob alldeles utom sig. Så ledsen Albert såg ut! Tänk att han skulle känna så. Att ingen utom hans mamma och pappa älskade honom och nu var de båda borta!

- Vi kan vara dina vänner, sa Lisbeth lite tyst. Jakob tittade på henne och Lisbeth ryckte försiktigt på axlarna som att signalera "jag vet väl inte vad jag ska säga". Ingen av dem såg att den djupa rynkan mellan Alberts ögon försvann en aning.

- Ingen vill vara med en surgubbe som jag, suckade Albert och tittade ner på sina fötter.

- Nä-äh, surgubbe är du väl inte... eller kanske lite, stammade Jakob. Lisbeth blängde på honom och fortsatte.

- Men du kanske inte behöver vara så sur om du har vänner som oss! Och så snäll som du var i dag mot de barnen, så tror jag inte alls att du är någon surgubbe. Egentligen. Lisbeth visste inte heller riktigt vad hon skulle säga. Det var så konstigt att se Albert så här nerbruten och... barnen visste inte hur de skulle beskriva den nye Albert. Han hade ju alltid bara varit sure Albert.

- Men, du Albert. Hur var det med rosen då? Lisbeth tänkte det var bäst de bytte samtalsämne.

- Jo, den rosen skulle vara till mig, sa mamma. Hon skrev lappen och sa att jag skulle hänga den på rosen och påminnas om vad julen egentligen handlar om. Så där gjorde min mamma jämt.

Skulle predika för mig. Stackars människa, det hjälpte inte mycket att predika till en surgubbe som mig.

Jakob tänkte på det som stod på lappen.

- "Taggarna ska påminna om smärtan han led." Det måste vara Jesu lidande på korset hon menade. "Det röda ska påminna om hans kärlek och fred." Rött är ju kärlekens färg. Jesus kom till jorden för att han älskar oss så mycket att han var villig att dö för att ta bort synden.

Vi som tror på Jesus har fått förlåtelse för våra synder och kommer få ett evigt liv i himlen när vi dör. Mamma säger att det är den bästa gåvan "ever" och det kanske var därför din mamma ville du skulle ge alla de där leksakerna till barnen. För att påminnas om den bästa gåvan! I himlen ska inte synden finnas mer. Det är ju

det julen handlar om – att Jesus öppnade vägen dit för alla som vill tro på honom! Och det sista var ju inte svårt att förstå. Din mamma vill att du kommer till himlen där hon väntar på dig, Albert.

Nu rann det en tår nerför Alberts kind.

- Ja, mamma försökte i alla år att få mig att komma tillbaka till Jesus, men jag har stängt emot. Ville inte lyssna. En gång i livet var jag också Guds barn, men jag har gjort så mycket fel i mitt liv sen dess.

- Vad skulle du vilja säga till Jesus om han stod framför dig nu? frågade Lisbeth och blev lite förvånad själv över frågan. Varför frågade hon om det?

- Ta emot mig, Jesus, svarade Albert tyst. Men vill han ta emot mig som har stängt emot honom så länge?

Lisbeth och Jakob tittade på varandra. Vad skulle de svara? Det här hade de aldrig varit med om förut och plötsligt började Albert till och med att storgråta! Tåren som hade runnit nerför hans kind blev till en stor flod och den gamle mannen skakade! De båda barnen var helt tysta

och tittade på varandra. Jakob ryckte på axlarna och mimade «vad gör vi nu?». Efter en stund kom Lisbeth på något som hon hade hört i söndagsskolan och nu sa hon det högt till Albert.

- Oavsett hur många steg vi tar bort från Gud, så är det bara ett steg tillbaka.

I Alberts lilla hus den eftermiddagen var det som att solen började lysa trots att det var mörkt utanför. Ett ljus tändes i en gammal mans hjärta och i himlen var det fest över en förlorad son som hade kommit hem. Även om hans mamma och pappa hade gått bort, hade deras många böner för sitt barn, burit honom tillbaka till Jesus. På sin dödsbädd hade mammahjärtat skrivit en sista hälsning till sin son – en hälsning som skulle visa sig betyda mer än allt.

Den julen fick Albert fira tillsammans med sina nya vänner Lisbeth och Jakob, men viktigast av allt: Han hade förstått vad julen egentligen handlar om. Även han, surgubben, var älskad av Gud.

KAISA RUTH FURBERG

Illustrationer: Jennifer Vestergård

